

Text:
Enikő Koch

Foto:
Åsa Liljekvist

Ett jordnära hem

Familjen Sacilottos hem på Ingarö är unikt. Genom ett växthus som omger huset tar de vara på naturens resurser.
– För mig är det här mycket mer än ett hus, det är ett livsprojekt, säger Charles Sacilotto.

Här i växthuset är det redan sommar. Solen ligger på och temperaturen har stigit till omkring 20 grader. Den ljumma, något fuktiga luften slår emot oss när vi kliver in hos familjen Sacilotto.

– Det är skönt att kunna förlänga den svenska sommaren. Det är ljuset som vi i Sverige är så svältfödda på. Att kunna sitta ute vår och höst. Eller inne, säger Birgitta Sacilotto och skrattar till.

Inte konstigt att Brigitta blandar ihop begreppen ”inne” och ”ute” – vi står just innanför växthusets magnifika glasfasad, men utanför det lilla trähusets väggar.

Huset ligger på en kuperad tomt, i utkanten av ett villaområde i Brunn, där höga träd skyddar från nyfikna blickar. Ännu är det få utomstående som har fått gå omkring här.

**Hur reagerar andra – gran-
nar, vänner och bekanta
– som vet om att ni bor så
här?**

– De allra flesta är positiva och vissa jätteentusiastiska. Men det finns några, kanske tio procent, som tycker att det här är jättemärkligt. Helknäppt bara, säger Charles.

Brigitta erbjuder oss tofflor innan rundvandringen och går sedan före, iklädd tunn stickad tröja och träskor. En spiraltrappa i metall leder upp till husets tak, en enda stor terrass med ljus och rymd. Här är hetan nästan outhärdlig.

– Snart öppnar sig takfönstren, de är inställda på att göra det vid 32 grader, säger Charles och pekar på mekanismen som styr det hela.

Takterrassen är tänkt som en plats för rekreation och så småningom ska bland annat en vedeldad bastu vara på plats.

Charles konstaterar att en broccoliplanta lyckats övervintra i jordbädden som gödsel av avloppsvatten.

– Det är så skönt och rofyllt att sitta häruppe med skogen runtomkring, säger Brigitta.

Några som också gärna nyttjar taket är familjens båda söner, Hugo, 4, och Axel, 7. Nu är de i förskolan och skolan, men deras lek har satt sina spår. Här spelar de pingis, cyklar omkring och plaskar i sin lilla pool redan tidigt på våren.

Familjen flyttade till området för tre år sedan, men tanken på att få bo i ett naturhus föddes långt tidigare. Charles läste en artikel i Dagens Nyheter om ett hus i Dalsland, ritat av arkitekten Bengt Warnne. Inspirerad av tanken att själv kunna leva i samklang med naturen, läste han också Bengt Warnes och Marianne Fredrikssons bok, ”På akaciens villkor”, om samma tema. Ett år senare kontaktade han Bengt, som nyligen har avlidit.

– Han var så entusiastisk, hjälpte oss att driva hela projektet. När det var klart kom han också hit och åt söndagslunch och tänkte ut olika lösningar på problem som dök upp. Vi känner en stor saknad efter honom.

Familjens hus blev det tredje naturhuset i Sverige enligt samma idé: att allt i form av värme och näring ska tas tillvara och ingå i ett naturligt kretslopp.

Ett bra exempel på vad det kan innebära får vi på växthusets betydligt kyligare källarplan. Bredvid ett fikonträd står en jordbädd i form av ett mindre lasbilsflak. Några jordgubbsplantor ser ut att vilja vakna till liv i den. Näring får de från familjens avloppsvatten, som först samlas upp i två stora tankar i källaren.

Till den ena rinner urinen och vatten från bad, disk och tvätt. I den andra samlas lakvatten. En biokammare är full med specialmaskar och tar hand om avföringen. Efter en tio dagar lång process leds vattnet vidare till jordbädden.

– Här kan man odla året runt. Vi hade en gurkplanta som växte sig så här stor, säger Birgitta och hötter med armarna.

Som om hon vore tankeläsare fortsätter hon:
– En del kan tycka att det är lite konstigt. Men allt som kommer ut ur stjärken är rent. Vi sätter inga rotfrukter här.

Charles tillägger:
– Det här känns väldigt naturligt. Jag är mer orolig för konstgjord gödsel som vissa använder.

Utän att vara fanatiska lever familjen mer och mer miljömedvetet. De berättar att de ofta handlar ekologiskt odlad mat, sorterar sina sopor och komposterar. Så småningom kommer växthuset fyllas med växter och grönsaker, enligt mottot: ”Den

Birgitta Sacilotto njuter så ofta hon hinner av det livgivande ljuset. Det finns många ”uteplatser” i deras hem – årstiderna styr var de väljer att äta sina måltider och ta en välförtjänt paus.

bästa maten är den man odlar själv”.

Vi har, längs den breda träverandan, till slut kommit fram till hemmets mest centrala del: ingången till själva boningshuset.

Charles och Birgitta köpte ett gammalt fritidshus, som de byggde växthuset runt. Det lilla huset var slitet men Charles har jobbat hårt – flyttat väggar och byggt till cirka 20 kvadratmeter. Nu återstår bara finputset: att måla några väggar, tapetsera och lägga golv. Bara och bara. En viss frustration över all tid som ett renoveringsobjekt kräver blir tydlig. Charles, som har gjort det mesta av själv, vill också hinna med sina barn.

Men när han en stund senare, sittande på det husets glasveranda, summerar fördelarna med sitt hus erkänner han att det kliar i fingrarna att få jobba på.
– Växthuset isolerar mot buller, vind och regn. Jag kan jobba året runt, utan att tänka på vädret. Jag får mycket intellektuell stimulans. Det är en utmaning att hitta nya tekniska lösningar på saker.

Han funderar nu på att installera solfångare för att åtminstone på sommarhalvåret lösa uppvärmningen av vatten. Vi lämnar honom med den frågeställningen och tar på våra jackor. Sedan kliver vi huttrande ut i den femgradiga, soliga värykylan igen.

Avloppsvattnet leds vidare ut till en damm. Här finns några glupska guldfiskar som väntar på att ta hand om det sista av näringen.